

думку Хайдукова Н.П., повинен містити: достатньо хороше знання суб'єкта, до якого застосовуються прийоми, його вік, психологічні та інші якості; установлення з ним правильних, обумовлених обставинами справи, обстановкою і особовими якостями, взаємостосунків; облік специфіки процесуально-тактичної ситуації, що склалася [7], тому що, під час допиту правоохоронні працівники можуть проводити і застосовувати інші прийоми, які на їх думку будуть більш ефективні залежно від ситуації.

Список використаних джерел:

1. Юридический словарь [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://dic.academic.ru/contents.nsf/lower/>.
2. Белкин Р. С. Противодействие расследованию и пути его преодоления криминалистическими и оперативно-розыскными средствами и методами / Р. С. Белкин // Криминалистическое обеспечение деятельности криминальной милиции и органов предварительного расследования : учеб. / под ред. Т. В. Аверьяновой, Р. С. Белкина. – М. : Новый Юрист, 1997. – С. 129–149.
3. Журавлев С. Ю. Нейтрализация противодействия расследованию / С. Ю. Журавлев, А. Ф. Лубин // Криминалистика: расследование преступлений в сфере экономики : учеб. / под ред. В. Д. Грабовского, А. Ф. Лубина. – Нижний Новгород : Нижегород. ВШ МВД России, 1995. – С. 345–351.
4. Лапин А. В. Понятие противодействия расследованию / А. В. Лапин // Проблемы развития юридической науки и совершенствования правоприменительной практики : сб. науч. тр. / С. А. Балашенко и др. – Мн. : БГУ, 2005. – С. 357–368.
5. Овечкин В. А. Расследование преступлений, скрытых инсценировками : учеб. пособие / В. А. Овечкин. – Х. : Юрид. ин-т, 1979. – 64 с.
6. Винников А.И. О сущности криминалистической техники и криминалистической экспертизы // Государство и право. – № 8. – 2010.
7. Хайдуков Н.П. Тактические основы воздействия следователя на участвующих в деле лиц: Автореф. дис... канд. Юрид. Наук. – М., 1979.

Задорожна А.Д.

студентка,

Науковий керівник: Мусієнко О.Л.

доцент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

СУТНІСТЬ І ЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ДІАГНОСТИКИ

Враховуючи зростаючий рівень злочинності, гостро постає потреба пошуку та вироблення нових форм та методів розслідування та розкриття злочинів, що неможливо без подальшого розвитку криміналістики. З упевненістю можна сказати, що найбільша ефективність застосування розробок різноманітних галузей знання за конкретним напрямом досягається за наявності чіткої та відпрацьованої системи розробленої на теоретичних положеннях. Криміналістична діагностика являє собою важливу розробку останніх років, що забезпечує вирішення експертних завдань і аналіз слідчих ситуацій, що виникають на практиці.

Сутність та значення криміналістичної діагностики неможливо визначити без висвітлення понятійного апарату. Термін «діагностика» походить від грецької мови, у якій *diagnostikos* – означає здатний розпізнавати [1, с. 232-233]. За словниковим визначенням дієслово «розпізнати» означає довідатися, визначити щось (когось) за будь-якими ознаками. На даний час щодо терміну «криміналістична діагностика» відсутня єдність думок науковців для єдиного визначення поняття. На мою думку, найбільш повне визначення наводить С.В. Дубровін, який вважає, що це криміналістичний метод пізнання, який становить собою систему пізнавальних прийомів, основою криміналістичного діагностування є процес встановлення природи або стану об'єкта, що має певний зв'язок з подією злочину, який розслідується, в результаті порівняння з різними класифікаціями [2, с. 35].

В основу методик діагностичних досліджень лягли виявлені під час аналізу та систематизації закономірності великої кількості типових ситуативних умов. Такий теоретичний базис методу криміналістичної діагностики виходить з однієї із закономірностей матеріального процесу, його повторюваності, що приводить до висновку про ситуативний характер виникнення, існування і зникнення доказів. Повторюваність подій забезпечує стабільне відображення, що дає змогу виявити дані, які є загальними для усіх аналогічних процесів, а також відомості про можливі відхилення і причину таких відхилень [3, с. 147].

Сутність процесу криміналістичної діагностики полягає в тому, щоб на основі розпізнання об'єкта, подібного до вже відомого, і виокремлення його з числа інших подібних, дійти до кінцевого визначення як об'єкта діагностики, його властивостей, станів, змін та зв'язків з навколишнім середовищем [4, с. 284]. Методологію криміналістичної діагностики визначає багато в чому наявність типових моделей дій і подій з урахуванням об'єктивних властивостей предметів, які взаємодіяли, умов їх взаємодії і в необхідних випадках властивостей особи (фізичних, психофізіологічних та інших).

Значення криміналістичної діагностики можна на практиці побачити визначивши коло завдань, які вона дає змогу вирішувати: встановлення механізму окремих стадій (етапів) події злочину; встановлення просторової структури обстановки місця події; встановлення причинно-наслідкових зв'язків при відображенні механізму злочину; визначення властивостей об'єктів, які діють при вчиненні злочину; встановлення механізму злочинної події в цілому та інші.

Таким чином можна дійти висновку, що подальший розвиток криміналістичної діагностики, підвищення ефективності виконання покладених на неї соціальної функції та завдань у сучасних умовах потребує розширення її пізнавальних можливостей, поглибленого вивчення її природи, закономірностей формування, забезпечення практичної реалізації знань та є актуальною темою сьогодення.

Список використаних джерел:

1. Сучасний словник іншомовних слів: Близько 20 тисяч слів і словосполучень / уклали: О. І. Скопненко, Т. В. Цимбалюк. – К. : Видво «Довіра», 2006. – 789 с. (Словники України).
2. Дубровин С. В. Основы теории криминалистической диагностики : автореф. дисс. на соискание ученой степени докт. юрид. наук : спец. 12.00.09 / С. В. Дубровин. – М., 2005. – 51 с.
3. Криміналістика. Академічний курс : підручник / Т. В. Варфоломеева, В. Г. Гончаренко, В. І. Бояров [та ін.]. – К.: ЮрінкомІнтер, 2011. – 504 с.
4. Криміналістика / отв. ред. Н. П. Яблоков. – 3-е изд., перераб. и доп. – М. : Юристъ, 2005. – 781 с.
5. Криміналістична діагностика при розслідуванні злочину // За ред. Ю. Г. Корухова – М., 2003.
6. Криміналістична діагностика в науковому дослідженні // В. І. Дубровін – Л., 2001.

Кашуба Н.О.

студентка,

Науковий керівник: Грובה А.А.

кандидат юридичних наук, доцент,

Академія муніципального управління

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ ДІЙ

Слідчі дії являють собою один із існуючих видів кримінально-процесуальних дій, які мають процесуально-правову природу, пізнавальний характер та регламентовані нормами процесуального права. Дані процесуальні дії спрямовуються на збирання, дослідження, одержання та перевірку доказів. Слідчі дії проводяться виключно уповноваженою на проведення таких дій особою та в рамках кримінально-процесуального провадження. Разом з прийняттям Кримінального процесуального кодексу у 2012 році виникло певне коло нових питань, що виникли щодо правового регулювання проведення негласних слідчих дій, адже із започаткуванням нового правового інституту було цілком та докорінно внесено низку змін до кримінального процесуального законодавства. Питання щодо механізму та процесу реалізації проведення негласних слідчих дій є досить актуальним сьогодні, адже незважаючи на наявність доволі таки великої кількості нормативно-правових актів та нормативної документації, яка забезпечує правове регулювання проведення негласних слідчих дій все ж таки існують певні питання організаційного та правового характеру, які залишаються неврегульованими.

Різновидом слідчих дій є негласні слідчі дії. Стаття 246 Кримінального процесуального кодексу України визначає негласні слідчі дії, як різновид слідчих дій, проте відомості про факт та методи їх проведення не підлягають розголошенню. Такі дії можуть проводитися лише у випадках, якщо відомості про злочин та особу, яка його вчинила неможливо отримати в інший спосіб. Тобто проведення таких слідчих дій здійснюється без відома особи, щодо якої їх вчиняють [1].